

Medellín bol Pablov domov. Práve tu zarobil svoje miliardy a tu za ne dal vybudovať veľké kancelárske budovy a bytové komplexy, diskotéky a reštaurácie. Práve tu nechal postaviť príbytky pre chudobných, pre ľudí, ktorí sa dovtedy museli krčiť v škatuliach z kartónu, plastu a plechu, čo sa prehrabávali v horách odpadkov, pred smradom sa chránili vreckovkou a hľadali čokoľvek, čo by sa dalo vyčistiť a predať. V tomto meste staval futbalové ihriská s osvetlením, takže robotníci mohli hrať po západe slnka. Pri otváraní zvykol prestrihnúť červenú pásku a občas si už ako žijúca legenda dokonca sám zahral. Všetci sa zhodovali, že ten bacuľatý chlapík s fúzikmi má stále svižné nohy. Mnohí boli presvedčení, že tu ho polícia nikdy nedostane, že ho nemôže dostať, hoci má k dispozícii komandá smrti a od gringov doláre a špionážne lietadlá, a vie o každom šuchnutí. Zatiaľ čo po ňom pátrali, ukrýval sa šestnásť mesiacov. Presúval sa z úkrytu do úkrytu a hoci ho občas niekto spoznal, nikdy by to neoznámil, pretože na tomto mieste ste jeho podobizeň vídali v ozdobných rámoch na stenách, za jeho dlhý život a početné potomstvo sa odriekali modlitby a kde sa ho tí, čo sa zaňho nemodlili, báli.